

Robert Stilte

GEVAARLIJKE ZAKEN

LIBER DUTCH BOEKHANDEL

Copyright © 2021

ROBERT STILTE

Het boek is auteursrechtelijk beschermd zoals opgenomen in de Nederlandse wet.
Een ieder die deze publicatie gebruikt op een wijze die niet in overeenstemming is met de bepalingen van de wet,
kan strafrechtelijk en civielrechtelijk aansprakelijk worden gesteld voor de aangerichte schade.

Het boek is beschikbaar in de Koninklijke Bibliotheek der Nederlanden.

ISBN 9789090354613

Eerste druk december 2021

LIBER DUTCH

De imprint gevestigd in Nederland

De auto, bestuurd door de man met het onverschillige gezicht, vermeed de hoofdstraten en de drukte van de stad en gleed langzaam vooruit door de straten van de stad. De donkerblauwe Mercedes-Benz 300SD uit 1980 stak, onder de dikke laag vuil op zijn carrosserie, niet af tegen de rest van de grijze straten in de voorsteden van Berlijn.

Het was midden in de week, en het verkeer in de stad begon al langzaam af te nemen, wat dus een goede timing was. Het was een vroege novemberavond, en de zonsondergang aan een wolkeloze hemel vond geleidelijk eerder plaats. De maand liep langzaam ten einde, dus de vorst had al lang moeten komen. De temperatuur buiten was echter niet al te koud, dus niemand had last van het weer. De auto reed in een langzaam tempo door de stad. Na minder dan een uur bereikte het zijn bestemming. Het was een van de wijken aan de oostelijke rand van de stad.

De bestuurder parkeerde het voertuig bij een groot appartementencomplex in de wijk Marzahn¹. Ondanks dat het decennia na de val van het communisme was, straalde Oost-Berlijn op veel plaatsen nog steeds architectonische lelijkheid uit. De eenvoudige huizen van de woonwijken, na de oorlog inderhaast herbouwd uit paneelconstructies, plattenbau² genaamd, waren ontworpen om zoveel mogelijk burgers te herbergen. In die tijd dacht niemand eraan hoe lelijk ze eigenlijk waren.

In deze tijd van het jaar was de omgeving volledig verlaten, en het voertuig, geparkeerd in een zijstraat onder de dekking van dichte dennenbomen aan de kant van de weg, was bijna onzichtbaar. De chauffeur greep naar zijn telefoon in zijn jaszak en zette met zijn andere hand de radio uit. Hij draaide een nummer op het scherm van zijn smartphone en wachtte op de oproep. Na een ogenblik klonk een mannenstem in de hoorn.

'Hallo?' klonk de onaangename in de oren horende schorre stem van een man.

'Ik sta in dat steegje onder de dennenbomen. Waar ik je de vorige keer achterliet,' zei de bestuurder van de Mercedes.

'Ik kom nu naar beneden. Geef me vijf minuten want ik moet de poort nog op slot doen,' antwoordde de beller. Er was een zwaarte in zijn stem die niet alleen op zijn vermoeidheid wees, maar ook op zijn gevorderde leeftijd.

'Het moet snel, want ik wacht.'

'Ja, ja, ik ben al bezig,' antwoordde hij haastig.

De bestuurder van de Mercedes was Sebastian Lewin, een knappe vent met donkere haren. De man met een licht getekend gezicht en zwaar gebeitelde trekken op zijn wangen, die er sinds vele maanden de voorkeur aan had gegeven zich met kaalgeschoren hoofd te vertonen. Hij was een lange man van ongeveer een meter negentig lang. Hij had een atletische lichaamsbouw, die hij ontwikkeld had door zijn liefde voor sport.

¹ Marzahn - een postcommunistische woonwijk in Oost-Berlijn, Duitsland.

² Plattenbau - betonnen platen, gebruikt bij de bouw van woonwijken in Berlijn in de jaren 1970 en 1980 (Oost-Communistisch Blok).

Na een lange tijd verscheen er een vage schaduw van een naderende man aan de horizon voor de motorkap van de Mercedes. Het was nog vrij vroeg, ongeveer acht uur, maar het was al donker. Alleen de nauwelijks aanwezige verlichting buiten het nabijgelegen gebouwencomplex maakte het mogelijk iemand te zien aankomen.

Al na korte tijd herkende Sebastian de bekende gestalte van zijn gesprekspartner. Toen de man al bij de auto was, ging hij voor de motorkap staan om te zien of de passagiersstoel voorin bezet was. Hij liep ongemerkt naar voren en klauterde naar binnen op de passagiersstoel. Hij sloot de deur achter zich met een klap en keek Sebastian aan.

'Verdomme, man, waarom maak je dat lawaai?' vroeg een geïrriteerde Sebastian, die duidelijk niet blij was met het onvoorzichtige gedrag van de passagier. Hij vond het ook niet leuk dat hij met hem zou moeten werken. Het probleem was dat ze elkaar allebei slecht kenden, en vanavond zouden ze samen veel riskeren. Sebastian had al een voorwaardelijke straf op zijn strafblad staan, wat zijn nervositeit alleen maar vergrootte.

'Sorry, ik dacht dat je wat dichterbij stond,' antwoordde de passagier op de bijrijdersstoel.

'Je hoeft de deur niet zo hard dicht te gooien,' verweet Sebastian hem verontwaardigd. 'Frans? Ja? Omdat ik het verdomme vergeten ben,' zei Sebastian onheilsPELLend. Hij was niet van plan om op zijn antwoord te wachten, want hij had zijn telefoonnummer opgeschreven met zijn exacte naam. Met zijn gebruikelijke arrogantie wilde hij hem laten weten dat hij het voor het zeggen had.

'Dat klopt,' antwoordde Frans, maar hij besteedde weinig aandacht aan deze acties.

Frans Bauer was veel ouder dan Sebastian. Het was een gedrongen man met een zwaarlijvig gezicht, bedekt met een stoppelbaardje van een paar dagen. Hij droeg een donkergroene gewatteerde jas. Op zijn hoofd droeg hij een nauwsluitende alpinopet. In zijn handen hield hij een opgerolde boodschappentas met een voorraad broodjes.

Toen ze naast elkaar zaten, vormden ze een groot contrast. De chauffeur was zo'n persoon die gaf om hun modieuze en gezonde uiterlijk. Frans, daarentegen, was een man met veel lagere normen die regelmatig nog lager zonk als hij na het werk thuiskwam en alcohol tot zich nam.

'Heb je die veiligheidsvoorzieningen?' vroeg Bauer.

'Ja,' knikte Sebastian.

'Laat me eens kijken.'

Zonder een woord te zeggen haalde Sebastian uit zijn zak twee blauwe riemen van plastic. Elk was geperforeerd met een speciaal bewaarde reeks cijfers en letters. De alfanumerieke markeringen op de riemen dienden om de beveiliging te identificeren die ze nodig hadden.

'Zullen ze passen?' vroeg Sebastian.

'Ja, die zien er hetzelfde uit als die op de deur van het elektrisch schakelmateriaal,' antwoordde Frans kalm en haalde zijn telefoon tevoorschijn om de serienummers te vergelijken van de foto van het zegel in het magazijn.

'Het nummer klopt ook,' voegde Frans eraan toe.

'Oké, onthoud alleen dat als je het verkloot, dit jou ook aangaat,' waarschuwde Sebastian. Hij keek nog even naar het verwaarloosde uiterlijk van zijn passagier en voegde er toen aan toe, 'oké, laten we gaan.'

Na deze woorden startte hij de auto, waarmee zij in de richting van het stadscentrum reden.

De mannen hadden elkaar maar één keer eerder ontmoet. Een paar dagen eerder, om het eens te worden over een gemeenschappelijk plan dat hun acties voor vanavond verenigde. Over de meeste details waren ze het intussen wel eens geworden via de telefoon die Sebastian hem eerder had gegeven. Het toestel was voorzien van een simkaart met een niet-geregistreerd nummer. Dit maakte het veiliger, omdat het moeilijker was om door de politie te worden geïdentificeerd en opgespoord. Na de actie moest de telefoon weggegooid worden.

Frans had al een aantal jaren met pensioen moeten zijn, maar door alcoholmisbruik ontspoorde zijn droom over een rustig pensioen. Door dronkenschap verloor hij zijn baan als elektricien bij een militaire eenheid. Net voordat hij met vervroegd pensioen ging, veroorzaakte hij onder invloed van alcohol een ongeluk waarbij hij een minderjarige fietser verlamde. Als onderdeel van zijn straf werd hem slechts een deel van de uitkeringen toegekend en werd de rest toegekend als een compensatiepensioen voor het bij het ongeval gewonde kind.

Frans was nu in de zestig. Hij kon geen werk vinden als elektricien en niemand wilde hem fulltime in dienst nemen, en door het ongelukkige ongeluk op de weg was hij gedwongen om op verschillende plaatsen onbenullige baantjes te doen. Twee dagen lang werkte hij als parttime nachtwaker bij de bewaking van een stuk grond in een vakantieoord aan de rand van Berlijn. Zijn tweede bijbaantje was een alcoholhandelaar in een rustige buurt van Treptower³ Park. Hij werkte twee dagen per week in het pakhuis. Eén dag in de week, net na zijn dienst in het vrijetijdscentrum, moest hij meteen naar zijn werk in de alcoholgroothandel.

Frans had twee eenvoudige taken voor de functie die hij in het magazijn uitoefende. Deze omvatten het verzorgen van de omgeving van het pand en het in de gaten houden van de voorraad in het magazijn.

Het begin van zijn dienst was net begonnen. Het was de periode tussen de sluiting van het pakhuis om ongeveer negen uur en de opening om vier uur 's morgens.

Frans reisde meestal alleen in zijn auto, maar vandaag werd hij vergezeld door Sebastian. Frans ontmoette hem via een wederzijdse vriend van hem. Een kennis van het werk bood Frans de mogelijkheid vijfduizend euro te verdienen in ruil voor zijn hulp bij een bepaalde onderneming. Hij regelde een ontmoeting met Sebastian, die niet zonder toeval, sinds enkele maanden ook een frequente klant van dezelfde groothandelaar was.

Sebastian haalde al maanden grote hoeveelheden goederen op uit het pakhuis, dus hij kende de plek vrij goed. Pas toen een van zijn triggers het contact doorgaf van een bewaker die in het pakhuis werkte, begonnen bepaalde plannen vorm te krijgen in zijn hoofd. Vanaf dat moment, verzamelde Sebastian informatie over het pakhuis. Hij begon het functioneren van het personeel van het pakhuis steeds nauwkeuriger te bekijken en bestudeerde de tekortkomingen van het management. Na verloop van tijd haalde hij zijn bestellingen op verschillende tijdstippen van de dag en de week op. De onregelmatige bezoeken aan het pakhuis stelden hem in staat de taken van de verschillende personen op het terrein te identificeren.

Sebastian dreef geen legaal geregistreerd bedrijf, en facturen voor de aankoop van goederen werden aan hem uitgeschreven in verschillende als *dummy* geregistreerde bedrijven. Hij beheerde verschillende vennootschappen, die hij van tijd tot tijd opnieuw registreerde op naam van personen die geen banden met hem hadden. Dit waren meestal zijn schuldenaren. Deze mensen zaten diep in zijn zak, en toen zij hem het geleende geld niet konden terugbetalen,

³ Treptower - een bosrijk recreatiegebied in Oost-Berlijn.

moesten zij besluiten de zaak, die in feite door Sebastian werd geleid, te laten registreren. Een dergelijke procedure verschaftte hem een veilige achtergrond die zijn zaak beschermd tegen elke verdenking van ambtenaren en de politie zelf, en in de ogen van de groothandelaars werd hij beschouwd als een gewone leverancier, en niemand dacht eraan wie hij de grote hoeveelheden alcohol leverde die hij ontving. Gedurende een gemiddelde maand ontving hij bestellingen van groothandelaars voor een tiental pallets met verschillende soorten alcohol. Er was geen gebrek aan bier en de duurste whisky op de markt. (...)